

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ו - חלק ז'

קונטרס 757

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

שבת קודש לפנות ערב, יבוא אצלי רבי מפורסם והולך בבגדים לבנים, ובא אצלי עם החסידים שלו, והוא רחמנא ליצלן מסטרא אחרא והרבה קליפות יבואו עמו, והאיך אוכל ליתן לו אפילו שלום, אמרה להרה"ק, הלוא לא תוכל לביישו, אחר שאילת שלום תלך פעם שנית להמקוה לטבול, אמר לה טוב טוב, כן אעשה, אבל האיך אוכל לישב עמו אצל שולחן אחד, אמרה לו, אולי תוכל להכניעו ולעשות לו טובה, אמר לה, הוא דבר שאי אפשר, אמרה לו, אף על פי כן לא תוכל לביישו, תוכל לישב עמו ביחד ולא לעשות עמו שום קרבות שבעולם, וכן עשה וישב עמו ביחד בכל יום השבת קודש ולא הביט בפניו, אחר כך אמר להרבנית כי ב"ה הצילו ה' מכת דיליה, ולא עשה לו שום התחברות.

פאר וכבוד סיפורים מזהרה"ק מזהר"ש מבצלזא דף 258

נז.

מעשה גורא מרבי א' שהיה מסטרא אחרא ובא אצל הרה"ק מצאנו זי"ע לתיקון

פעם אחת סיפר מרן הקדוש מצאנו זי"ע שהיה רבי א' גדול ומפורסם והיה לו חסיד א' עשיר ועתיר נכסין ובכל פעם שנסע אליו נסע עם עגלה מלאה כל טוב להעניק לרבו, ויהי היום נתהפך עליו הגלגל ואבד כל הוננו ונעשה עני גדול והיה בוש ליסע לרבו בידים ריקניות ועבר זמן רב ולא נסע, עד שאחזתו השתוקקות גדול ואמר לנפשו יהיה מה, והתחיל ללכת רגלי עד שתעה ביער, פתאום נגלה אליו זקן א' ונשוא פנים ואמר לו אל תירא בני בוא ואראך אוצר גדול תחת אילן א' וכן היה שמצא שם אוצר גדול הון תועפות גם הראה לו את הדרך הישר לצאת מן היער, וכיוון שחזר לעשרותו קנה לו את הדרך הישר לצאת מן היער, וכיון שחזר לעשרותו קנה לו שום עגלת צב ומלאו כל טוב ושוב נסע לרבו כמקדם, ויהי כאשר דרך על מפתן רבו ונתן לו שלום, אמר לו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזִהָר וְהַעֲרָב רַב

הרבי ידוע תדע שאני רואה שכל הונך ורכושך הוא מהסטרא אחרא רחמנא ליצלן, ועתה דע לך שנתפסת במצורתם, כשמוע החסיד הדברים האלה נתחלחל מאוד וארכובותיו דא לדא נקשן והתחיל לבכות מאוד מאוד מאין הפוגות לפני רבו שיוציאו מהמבוכה הרעה הזאת, ויען הרב ויאמר אין לך שום עצה ומבוא להנצל מהם רק באם תאסוף כל הונך ורכושך ותלך שוב באותו היער ובאותו מקום שמצאת שם הזקן הנ"ל, ואם יהיה לך זכות אז יתגלה לך הזקן עוד הפעם ותפציר בו שיקבל ממך בחזרה את האוצר ואם יתרצה אז יהיה לך תיקון, החסיד לא התמהמה הרבה ועשה הכל כמו שאמר לו רבו ונראה אליו הזקן והפציר בו שיואיל לקבל בחזרה הרכוש שנתן לו, אז ענה הזקן רק בתנאי אחד אקח ממך בחזרה, באם תיסע תיכף לרבך ותאמר לו בשמי שידוע ידע שגם הוא בעצמו עם כל ה"הארוועניע" שלו הם גם כן שייכים אלינו רחמנא ליצלן, החסיד נרעש ונפחד לשמע אזנו אבל בעל כרחך הסכים לזה ונתן לו הכל בחזרה, ונסע תיכף לרבו ואמר לו כדברים האלה, כשמוע הרב כן אחזתו חיל ורעדה ונתכרכמו פניו וסגר עצמו בחדר מיוחד בהתבודדות, וכשיצא משם אמר למקורביו "ער אזי גערעכט" ועזב את הרעביסטעווע וקיבל על עצמו גלות, וסיים הרה"ק מצאנו זי"ע, יעצט וואלגערט ער זיך דא אונטער די טישן נאך א תיקון, זכותו יגן עלינו.

(והנה המעשה הזאת יסופר בכמה נוסחאות ובשם הרה"ק מנאסויד זי"ע שמעתי קצת בנוסח אחר, ובשם הרה"ק בעל שומר אמונים זי"ע שמעתי שסיפר שהרבי ההוא נעשה אחר כך יושב בצאנז).

ולסיומא דהך מילתא לא אמנע מלהודיע את אשר סיפר לי איש נאמן שהיה באותו מעמד אצל רבינו הקדוש מסאטמאר זי"ע, פעם אחת בסוף ימיו בתוך אחד השיחים סיפר א' מהמקורבים המעשה הזאת, וכהתימו לספר געה רבינו בבכיה גדולה עד מאוד, ולא היו יכולים להרגיעו עצמו כשעה ארוכה, ואתה קורא נעים עיין לעיל בפרק זה אות ל"ה שהרה"ק מלובלין בהאי פחדא יתיב שעה שמא הוא מאותן שכתוב עליהן מה לך לספר חוקי, גם הבאתי כמה פעמים

והבדל הזה נקט ביך, שכל הממנים שלעיל, שמותם תלויים בספירות, ולשמותיהם יש לכל אחד פסוק על שמו.

וכך המלאכים שסוסייהם סוסי אש, ומרכבותיהם אש, וקשותיהם אש, ורמחיהם אש, וכל כלי הקרב שלהם אש - יסודם בגבורה, ומלאכי התבלה שהם אש - יסודם בגינהם, ויש מלאכים שנאמר בהם עושה מלאכיו רוחות - יסודם בעמוד האמצעי, ויש מלאכים שהם מהמים של הרקיע, שנאמר בהם והמים אשר מעל השמים, מצד הימין - כלם עקרום למעלה, ואין מלאך שלא נמצא בו שם יהו"ה, שנמצא בכל מקום, כמו שהנשמה שנמצאת בכל איבר ואיבר, ומשום זה יש לאדם להמליך את יהו"ה בכל הספירות ובכל הפסאות ובכל המלאכים ובכל איבר ואיבר של האדם, שאין מקום פנוי ממנו, לא בעליונים ולא בתחתונים, יהו"ה לא נקרא ביחוד של ארבע האותיות, אלא בעלת העלות שמיוחד אותם, ומשום שהוא מיוחד ארבע אותיות, נקראו בו יהו"ה ביחוד אחד יהו"ה אחד ושמו אחד, ומשום זה שם את אמונת ישראל בארבע האותיות הללו, ואת כל השמות שם פנויים לשם הזה, אין שם עד אין סוף ועד אין תכלית גדול ושלט מזה, למעלה עד אין סוף, ולמטה עד אין תכלית, כל התולדות והמחנות ממנו פוחדים ומודעזעים.

תקון שמונה וחמשים

בראשית ברא אלהים, (יהי) את, בת יחידה היא בת מלך פנימה, (יהי) את האמה שלה, ועליה נאמר ויפל יהו"ה אלהים

והאי כללא נקוט ביך דכל ממנו דלעיל שמון דלהון תליין בספירן ושמהתהון כל חד אית ליה קרא על שם שמא דיליה.

וכך מלאכיא דסוסייהון סוסי אשא, ומרכבותיהן אשא וקשותיהון אשא ורומחיהון אשא, וכל מאני קרבא דלהון אשא, יסודיהון בגבורה, ומלאכי חבלה דאנון אשא, יסודא דלהון בגינהם, ואית מלאכיא דאתמר בהון (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות, יסודא דלהון בעמודא דאמצעיתא, ואית מלאכיא דאינון ממיא דרקיעא, דאתמר בהון (שם קמח ד) והמים אשר מעל השמים, מסטרא דימינא, כלהון עקריהון לעילא, ולית מלאכא דלא אשתפח ביה שם יהו"ה, דאשתפח בכל אתר, פגוונא דנשמתא דאשתפחת בכל אבר ואבר, ובגין דא אית לבר נש לאמלכא יהו"ה בכל ספירן, ובכל פרסיין, ובכל מלאכין, ובכל אבר ואבר דבר נש, דלית אתר פנוי מניה לא בעלאין ולא בתתאין, יהו"ה לא אתקרי ביחודא דארבע אתוון אלא בעלת העלות דמיחד לון, ובגין דאיהו מיחד (דף צב ע"א) ארבע אתוון, ביה אתקריאו יהו"ה ביחודא חדא יהו"ה אחד ושמו אחד, ובגין דא שוי אמונה דישראל בארבע אתוון אלין, וכל שמון שוי פנויין לשמא דא, לית שמא עד אין סוף ועד אין תכלית רברבא ושלטנא מן דא, לעילא עד אין סוף, ולתתא עד אין תכלית, וכל חייילין ומשריין מניה דחלין ומודעזעין.

תקונא תמניא וחמשיין

בראשית ברא אלהים (איהי) את, בת יחידה איהי בת מלך פנימה, (איהי) את אמתא דילה, ועלה אתמר (בראשית ב כא) ויפל

יהו"ה אלהי"ם תרדמה על האדם ויישן וכו', מאי ויסגור, פתח רבי שמעון ואמר, ויריחו סוגרת ומסוגרת (יהושע טו), מאי ויריחו, דא איהי ירח דאיהי גופא דילה, אמתא מברתא דמלפא, דאיהי נקודה דילה, סוגרת ומסוגרת מלגאו, פגוונא דא כ.

ובנינה אתמר (שמות כה כו) לעמת המסגרת תהינה הטבעות וגומר, מאי הטבעות אלין תרין אודנין דלפא דאינון עגולין כטבעות, ולפא איהו לשמאלא, הכי פתורא צריף לשמאלא, שלחן בצפון, לבתים לבדים (שם), מאי לבתים אינון תרי בתי לפא, מאי לבדים אינון תרין בליין, תרוייהו לבר, עלייהו אתמר (שם כו כד) והיו תאמם מלמטה תרי בנפי ריאה, ויחדיו יהיו תמים על ראשו, ובגין דשמיעה תליא בלפא, אוקמוהו מארי מתניתין הלב שומע.

תא חזי, אתמר בהאי צלע (בראשית ב כב) ויקח, ולבתר ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע, מאי ויבן, אלא (מלכים א ח יג) בנה בניתי בית זבל לך וגומר, והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה, תרי בתי לפא אינון תרי בנינין דהאי קרא, הדא הוא דכתיב (שם יז) והבית בהבנותו דא בית ראשון, אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני, ולקבליהו אמר בנה בניתי תרין בנינין, חד אתקריאת בניינא דאימא עלאה, ותניינא בניינא דאימא תתאה.

ועוד ויבן, לישנא ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ל ג), בניינא דיבוס, וכמה דהאי נקודה איהי סוגרת ומסוגרת, הכי צריכה ברתא דאיהי בתולה, למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה, (שם כד) בתולה ואיש לא ידעה (שם כד טז), ותרד העינה דא פת עינא,

תרדמה על האדם ויישן וכו', מה זה ויסגר? פתח רבי שמעון ואמר: ויריחו סגרת ומסוגרת, מה זה ויריחו? זהו הירח שהוא הגוף שלה, האמה מבת המלך, שהיא הנקודה שלה, סגרת ומסוגרת מבפנים כמו זה: כ.

ובשבי"ה נאמר לעמת המסגרת תהינה הטבעות וגומר, מה זה הטבעות? אלו שני האזנים של הלב, שהם עגלים כטבעות, והלב הוא לשמאל, כך השלחן צריף לשמאל, שלחן בצפון. לבתים לבדים, מה זה לבתים? אלו שני בתי הלב. מה זה לבדים? אלו שתי הפליות שניהם בחוץ, עליהם נאמר והיו תאמם מלמטה, שני בנפי ראה, ויחדיו יהיו תמים על ראשו, ומשום ששמיעה תלויה בלב, פרושה בעלי המשנה הלב שומע.

בא וראה, נאמר בצלע הזו ויקח, ואחר כך ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע. מה זה ויבן? אלא בנה בניתי בית זבל לך וגומר, והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה. שני בתי הלב, הם שני בנינים של הפתוח הנה, זהו שפתוב והבית בהבנותו - זה בית ראשון, אבן שלמה מסע נבנה - זה בית שני, וכנגדם אמר בנה בניתי - שני בנינים, אחד נקרא הבגין של האם העליונה, והשני הבגין של האם התחתונה.

ועוד ויבן, לשון ואבנה גם אנכי ממנה, הבגין של יבוס, וכמו שהנקדה הזו היא סגורה ומסוגרת, כך צריכה הבת, שהיא בתולה, להיות סגורה ומסוגרת בבית אביה, בתולה ואיש לא ידעה. ותרד העינה, זו פת העין, סוגרת ומסוגרת בעין, וישלשה גונים סוככים אותה, ועליהם

נְאָמַר הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעַל אֲלִיל פְּעֻמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גְּבַר, וּכְשֶׁהוּרִיד לָהֶם מִשֶּׁה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל מִמֶּנָּה, אָמַר, הֲיִי נְכַנִּים לְשִׁלְשֵׁת יָמִים אֶל תִּגְשׁוּ אֵל אֵשָׁה, שְׁלֹשֶׁת יָמִים כִּנְגַד שְׁלֹשֶׁת הַגְּוֹנִים שֶׁל הָעֵינַן, וְהִיא טְמִירָה וְנִסְתַּרְתּ בָּהֶם, וְאִישׁ לֹא יִדְעָה בָּהֶם, עַד שֶׁהִתְפַּשְׁטָה מֵהֶם.

וּבְאֹתוֹ זְמַן שֶׁהִתְפַּשְׁטָה מֵהַלְבוּשִׁים הַלְלוּ, מִתְיַחֲדָת עִם בְּעֵלָה בְּקָרוֹב בְּשׂוֹר. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב עֲצָם מְעַצְמֵי וּבִשְׂוֹר מִבְּשָׂרֵי לְזֹאת יִקְרָא אֵשָׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת, עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד. שְׂכַף הַדְּרִיף לְהִתְחַיֵּד זָכָר וּנְקֵבָה, בְּקָרוֹב בְּשׂוֹר, וְזֶה הַדְּבוּק (הַקְּרֵבָה) שֶׁל הַיַּחֲדָד שֶׁלְמַעֲלָה, שְׁלֹא יִהְיֶה דָּבָר חוּצָץ, וּמִשׁוּם זֶה פְּרֻשׁוֹהוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁכְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל וּמִיַּחַד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם שְׁכִינְתּוֹ שְׁלֹא יִהְיֶה דָּבָר חוּצָץ בֵּינּוּ לְבֵינֵי הַקְּדוֹשׁ, שְׁכִינְתּוֹ, (קְרֵבּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ, קִירוֹת הַלֵּב), שְׁלֹא יַעֲשֶׂה פְּרוּד וְקֻצָּץ בֵּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתּוֹ, וְסוּד הַדְּבָר - וְיִהְיֶה שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ, עֲרוּמִים בְּקָרוֹב בְּשׂוֹר בְּלִי לְבוּשׁ כְּלָל, וּבְאֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתּוֹ כְּאֶחָד בְּלִי לְבוּשׁ כְּלָל, נְאָמַר בּוּ וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיף וְהָיוּ עֵינֵיךָ רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיף.

אָמַר לֹא רַבִּי אֶלְעָזָר: אַבָּא, מַהוּ סִינָם הַכְּתוּב וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁוּ? אָמַר לֹא: בְּנֵי, בְּמִקּוֹם שֶׁיֵּשׁ עֲרוּהָ יֵשׁ בִּשְׁת, וְזֶהוּ יָרָא בִּשְׁת, וְיִמִּי שְׂאִין לֹא בִּשְׁת, בְּיָדָאֵי לֹא עֲמָדוֹ רַגְלֵי אֲבוֹתֵינוּ עַל הַר סִינַי, וְהַבִּשְׁת הוּא בְּשִׁלְשָׁה גְּוֹנִים, לְכֵן אָדָם וְיִרְק בְּפָנָיִם, שְׁנֹאמַר בָּהֶם וְלֹא עִתָּה

סוּגְרָת וּמְסוּגְרָת בְּעֵינָא, וְתַלְת גְּוֹנֵין סַחְרִין לָהּ, וְעֵלְיֵיהּ אֲתָמַר (אֵיב לֵג כַּד) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעַל אֲלִיל פְּעֻמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גְּבַר. וְכַד נִחִית לֹוֹן מִשֶּׁה אֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל מִינָהּ, אָמַר הָיוּ נְכוּנִים לְשִׁלְשֵׁת יָמִים אֶל תִּגְשׁוּ אֵל אֵשָׁה (שְׁמוֹת יט טו), שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְקַבֵּל תַּלְת גְּוֹנֵין דְּעֵינָא, וְאִיהִי טְמִירָא וְנִסְתַּרָא בְּהוֹן, וְאִישׁ לֹא יִדְעָה בְּהוֹן, עַד דְּאִתְפַּשְׁטַת מְנִייהוּ.

וּבְהֵוֹא זְמַנָּא דְּאִתְפַּשְׁטַת מְאֵלִין לְבוּשֵׁין, אִתְיַחֲדַת עִם בְּעֵלָה בְּקָרוֹב בְּשָׂרָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ב כג) עֲצָם מְעַצְמֵי וּבִשְׂוֹר מִבְּשָׂרֵי לְזֹאת יִקְרָא אֵשָׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת, עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד, דְּכַף דְּרַפָּא לְאִתְיַחֲדָא דְכָר וְנוּקְבָא בְּקָרוֹב בְּשׂוֹר, וְדָא דְבוּקָא (ג"א קוֹרְבָא) דְּיַחֲדָא דְלַעֲיִלָא, דְלֹא יִהְיֶה דְבָר חוּצָץ, וּבְגִין דָּא אֹקְמוּהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּכַד בְּרַשׁ מְצַלֵי וּמִיַּחַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּשְׁכִינְתֵיהּ דְלֹא יִהְיֶה דְבָר חוּצָץ בֵּינּוּ לְבֵינֵי הַקְּדוֹשׁ, שְׁכִינְתֵיהּ (קְרֵבּוֹרֵיהּ דְקִירוֹת הַלֵּב), דְלֹא יַעֲבִיד פְּרוּד וְקֻצָּץ בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתֵיהּ, וְרִזָּא דְמַלְאָה וְיִהְיֶה שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ (שֵׁם כֹה), עֲרוּמִים בְּקָרוֹב בְּשָׂרָא בְּלֹא לְבוּשָׁא כְּלָל, וּבְהֵוֹא זְמַנָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתֵיהּ כְּחָדָא בְּלֹא לְבוּשָׁא כְּלָל, אֲתָמַר בֵּיהּ (יִשְׁעִיָה ל ב) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיף, וְהָיוּ עֵינֵיךָ רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיף.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, אַבָּא, מַאי סִיּוּמָא דְקָרָא (בְּרֵאשִׁית ב כה) וְלֹא (ד) צב יִתְבַּשְׁשׁוּ, אָמַר לִיָּה בְּרִי בְּאִתְרָא דְאִית עֲרוּהָ אִית בִּשְׁת, וְדָא אִיהוּ יָרָא בִּשְׁת, וּמָאן דְלִית לִיָּה בִּשְׁת בּוּדָאֵי לֹא עֲמָדוֹ רַגְלֵי אֲבָהֵתוֹי עַל טוּרָא דְסִינַי, וּבִשְׁת אִיהוּ בְּתַלְת גְּוֹנֵין חָוִיר וְסוּמְק וְיָרוּק בְּאַנְפִּין, דְּאִתְמַר

יבוש יעקב, בגון אדם וירק, ולא עתה פניו יחורו, בגון לבן, ושלש הגונים הללו שיש בהם בשת, אלו הם שלשת הגונים של שלש קלפות האגוז, שהם עריות, שבהם מתלבשת הקשת ונראית בהם.

ומשום שאותן עריות - שלש קלפות, נאמר בהם אין דורשים בעריות בשלשה, ואסור להסתפל בהן, ומשום זה אסור לעם הקדוש להסתפל בגוני הקשת, וזה סוד העולה שיש לה שלש קלפות שצריך להעבירם מאות ברית הקדש, ומיד וראייתה לזכור ברית עולם, ועל שלשת הקלפות הללו נאמר של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמן שמשנה היה מתלבש בהם, מה כתוב בו? אל תקרב הלום, מיד שהתפשט מהם, התקרב לשם.

וזה סוד הקרבן, שהיתה יורדת אש להדליק את שלש הקלפות הללו, וזהו שכתוב זאת תורת העולה היא העלה על מוקדה וגומר, הרי שלשה גונים של אש, שהיו יורדים בשלש תפלות להדליק ולשרף את הקלפות הללו, ובאותו הזמן היה הקדוש ברוך הוא מתקרב לשכינתו, והיו מתקרבים אותיותיו ' עם ה' ו' עם ה', ובזמן שהיו מתלבשים בקלפות הללו, נאמר בהם לא תקרבו לגלות ערונה, ולא צריך לקרב אותיות ' עם ה', ו' עם ה'.

ורבן תקנו שלש תפלות בכל יום, להעביר את שלש הקלפות הללו של ערלה מאות הברית, שהיא השכינה, ובזה שורה בשלשה גונים מאירים, שהם פהנים ליום וישראל, שעליהם נאמר מה יפו פעמיך בנעלים בתי נדיב, והם נעילת חגים וזמנים ומועדים,

בהון (ישעיה כט כב) לא עתה יבוש יעקב בגון סומק וירוק, ולא עתה פניו יחורו (שם) בגון חור, ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאגוזא, דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזייא בהון. ובגין דאינון עריות תלת קליפין, אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה, ואסיר לאסתפלא בהון, ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתפלא בגוונין דקשת, ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין, דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש, ומיד וראייתה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז), ועל אלין תלת קליפין אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון, מה פתיב ביה (שם) אל תקרב הלום, מיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן.

ודא רזא דקרבנא, דהוה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין, הדא הוא דכתיב (ויקרא יב) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגומר, הא תלת גוונין דאשא, דהוה נחתין בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין, ובההוא זמנא הוה קודשא בריך הוא מתקרב בשכינתיה, והוה מתקרבין אתון דיליה ' בה' ו' בה', ובזמנא דהוה מתלבשין באלין קליפין, אתמר בהון (שם יז) לא תקרבו לגלות ערונה, ולא צריך לקרבא אתון ' בה' ו' בה'.

ובגין דא תקינו תלת צלותין בכל יומא, לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא, ובדא שריא בתלת גוונין נהירין, דאינון כהנים לויים וישראל, דעלייהו אתמר (שיר יב) מה יפו פעמיך בנעלים בתי נדיב, ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין,

שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר שְׁלֹשׁ רַגְלִים תַּחֲגֹּל לִי בַשָּׁנָה, שְׁלֹשׁ הַקְּלָפוֹת, עֲלִיָּהֶן נֶאֱמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהֵיִם לְאָדָם, וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹד וַיִּלְבְּשֵׁם, בְּרֵאשׁוֹנָה כְּתָנוֹת אֹר, וְאַחַר שִׁחְטָאוּ - כְּתָנוֹת עוֹר, מֵעוֹר שֶׁהוּא עוֹר הַנֶּחֱשׁ, וּלְשִׁבְעִים שָׁנִים מִתְּפַשֵּׁט אוֹתוֹ (הַנֶּחֱשׁ) (הַעוֹר) מִמֶּנּוּ.

שְׁשִׁירְשָׁה גִּנְיִים שֶׁל לְבוּשִׁים שֶׁל הַשְּׂכִינָה הֵם, שְׁלֹשׁ וָיִ"ם שֶׁל וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט, בְּזִמְן שִׁמְעֵבְרִים כְּתָנוֹת עוֹר הַנֶּחֱשׁ, מֵאִירִים שְׁלֹשָׁה גִּנְיִים שֶׁל אֹר הַשְּׂכִינָה, וּמִדְּ וּרְאִיתִיָּה לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם, וְאוֹתָם שְׁלֹשׁ וָיִ"ם הֵם שְׁלֹשָׁה גִּגוֹת שֶׁל הָאוֹת ב, אַחַד לְשִׁמְיָם, אַחַד לְאַרְצָן וְאַחַד לִים. וּמִהֵב' הוּא תְּלִיִּים שְׁבָעִים גִּנְיִים, וְהֵם שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר הִנֵּה יְהוָה רֹכֵב עַל עֵב קַל וְכָא מְצָרִים, עַל ע"ב, בְּשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם גִּנְיִים מֵאִירִים, וּמִדְּ וַנְעוּ אֱלִילִי מְצָרִים מִפְּנֵיו.

וְאוֹתָם שְׁלֹשָׁה גִּנְיִים רְמוּזִים בַּה', ה', שְׁלֹשָׁה גִּגוֹת שְׁלֵה הֵם מִלְּבוּשִׁים מֵאִירִים שֶׁל בַּת הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיא י' בַּת עֵינ, וְהִיא חֲמִשַּׁת אֲלָפֵי שָׁנִים שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהִיא ה' קְטָנָה שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁדְּרָגְתוֹ חֲס"ד, שְׁעוֹלָה לְשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם, ה' י' מִן אֱלֹהֵיִם, ה"י מִן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (י"ד ה"י וְא"ו ה"י). ה' לְבוּשׁ שִׁמְכֶסָּה עַל י'.

תקון תשעה וחמשים

בְּרֵאשִׁית, כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט, שֶׁהֵם כְּתָנוֹת עוֹר שִׁצְרִיף בְּהֵם הַבְּדֵלָה, כְּשֶׁאוֹמְרִים יִשְׂרָאֵל בּוֹרֵא מְאֹרֵי הָאֵשׁ, וְאוֹמְרִים הַמְּבַדֵּיל בֵּין אֹר לְחִשְׁף. חִשְׁף שָׁחַר, כְּתָנוֹת הָעוֹר שְׁלוֹ שְׁחֹרִים, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם שְׁחֹרוֹת כְּעוֹרֵב, וְהַנֶּחֱשׁ הִיָּה עָרֵם מֵהֵם, שֶׁלְּכָל

דְּעֲלִיָּהֶוּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כג יד) שְׁלֹשׁ רַגְלִים תַּחֲגֹּל לִי בַשָּׁנָה, תֵּלֶת קְלִיפִין עֲלִיָּהֶוּ אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית ג כא) וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהֵיִם לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבְּשֵׁם, בְּקִדְמִיתָא כְּתָנוֹת אֹר, וּלְבַתֵּר דְּחָאבוּ כְּתָנוֹת עוֹר, מֵעוֹר דְּאִיהוּ מְשַׁכָּא דְּחוּזָא, וּלְשִׁבְעִין שָׁנִין אֶתְפַּשֵּׁט הָהוּא (חֲוִיא) (נ"א מְשַׁכָּא) מְגִיָּה.

הַתֵּלֶת גְּוֹנִין דְּלְבוּשִׁין דְּשְׂכִינְתָא אֵינֻן תֵּלֶת וָוִי"ן דְּוַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט, בְּזִמְנָא דְּמִתְעַבְרִין כְּתָנוֹת עוֹר דְּחוּזָא, נִהְרִין תֵּלֶת גְּוֹנִין דְּנִהוּרָא דְּשְׂכִינְתָא, וּמִדְּ וּרְאִיתִיָּה לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם, וְאֵינֻן תֵּלֶת וָוִי"ן אֵינֻן תֵּלֶת גִּגִּין דְּאָת ב, חַד לְשִׁמְיָא וְחַד לְאַרְעָא וְחַד לְיָמָא, וּמִהֵאֵי ב' תְּלִיִּין שְׁבָעִין גְּוֹנִין, וְאֵינֻן שְׁבָעִין וְתָרִין, דְּעֲלִיָּהֶוּ אֶתְמַר (יִשְׁעִיָּה יט א) הִנֵּה יְהוָה רֹכֵב עַל עֵב קַל וְכָא מְצָרִים, עַל ע"ב בְּשִׁבְעִין וְתָרִין גְּוֹנִין נִהִירִין, וּמִדְּ (שם) וַנְעוּ אֱלִילִי מְצָרִים מִפְּנֵיו.

וְאֵינֻן תֵּלֶת גְּוֹנִין רְמִיזִין בַּה', ה' תֵּלֶת גִּגִּין דִּילָה אֵינֻן לְבוּשִׁין נִהִירִין דְּבְרִתָּא דְּמִלְּפָא, דְּאִיהִי י' בַּת עֵינ, וְאִיהִי חֲמִשׁ אֲלָפִין שָׁנִין דְּבְרִיאַת עֲלָמָא, וְאִיהִי ה' זְעִירָא דְּאַבְרָהָם דְּדְרָגְתָּהּ חֲס"ד, דְּסְלִיק לְשִׁבְעִין וְתָרִין, ה' י' מִן אֱלֹהֵיִם. ה"י מִן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (נ"א יו"ד ה"י וְא"ו ה"י). ה' לְבוּשָׁא דְּכִסֵּי עַל י'.

תקונא תשעה וחמשיין

בְּרֵאשִׁית כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט (שם כו טז) דְּאֵינֻן כְּתָנוֹת עוֹר דְּצְרִיף בְּהוֹן הַבְּדֵלָה, כְּדֵ אֶמְרִין יִשְׂרָאֵל בּוֹרֵא מְאֹרֵי הָאֵשׁ, וְאֶמְרִין הַמְּבַדֵּיל בֵּין אֹר לְחִשְׁף. (דף צג ע"א). חִשְׁף אוֹכְם, כְּתָנוֹת עוֹר דִּילִיָּה אוֹכְמִין, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (שִׁיר ה יא) שְׁחֹרוֹת כְּעוֹרֵב, (בְּרֵאשִׁית ג

חיה ברא מלבושים ולכל הבריות שנבראו בששת ימי בראשית, ונשארו הגופים של המזיקים לעשות ולא עשה אותם, משום שהיה ערב שבת, וזהו אשר ברא אלהים לעשות, ומשום זה והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלהים, שלכלם עשה לבושים, ולו לא עשה, משום שהיו המזיקים של העולם.

ורמזה לא עשה אותם? משום שהיה לו לברא אדם בערב שבת, ובגללו לא ברא אותם, ומשום זה נכנסה קנאה ללבו של הנחש עם אדם, משום שנשאר ערום בגללו ללא מלבושים, והוא גרם אחר כך שהתפשט אדם מלבושיו, וירש אותם נמרוד ועשו, שעשו היה דמות הנחש, ומשום זה והנחש היה ערום, ערום לרע, שגרם בערמתו לנקבה רעה, סם המות, מיתה לאדם ולאשתו, וערמתו היתה שפתה את חיה, משום שדעתן של נשים קלה, ומה אמר לה? ויאמר הנחש אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מפל עץ הגן, והקדוש ברוך הוא לא אמר, אלא מפל עץ הגן אכל תאכל, שהיא לא צוה אותו שלא לאכל, אלא מעץ הדעת טוב ורע, שהוא ערפוביה של טוב ורע, אילן השקר, אחד פפה ואחד פלב, לבו מלא שקר, ופתה בפיו בדברי אמת.

והנחש הרע פאן עבר על לא תענה ברעך עד שקר, ועל לא תרצח, ועל לא תנאף, ועל לא תגנב, ולא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא, על לא תענה ברעך, שהעיד שקר שאמר (אף כי אמר אלהים לא תאכלו מפל עץ הגן, ועל לא תגנב, שגנב דעת חיה, כמו זה שאמר אף כי אמר

א) והנחש היה ערום מנייהו, דלכל חיה ברא לבושין, ולכל ברין דאתבראו בשית יומי בראשית, ואשתארו גופין דמזיקין למעבד ולא עביד לון, בגין דהיה ערב שבת, ודא איהו (בראשית ב ג) אשר ברא אלהים לעשות, ובגין דא והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים (בראשית ג א), דלכלהו עבד לבושין, וליה לא עבד, בגין דהוה מזיקין דעלמא.

ואמאי לא עביד לון, בגין דהיה ליה למברי לאדם ערב שבת, ובגיניה לא ברא לון, ובגין דא עאל קנאה בלביה דחויא עם אדם, בגין דאשתאר ערום בגיניה בלא לבושין, ואיהו גרם לבתר דאתפשט אדם מלבושיו, וירית לון נמרוד ועשו, דהיה עשו דיוקניה דחויא, ובגין דא והנחש היה ערום, ערום לביש, דגרם בערמה דיליה נוקבא בישא סם המות מיתה לאדם ולאשתיה, וערמה דיליה הוה דפתי לחיה, בגין דדעתן של נשים קלה, ומה אמר לה (ש) ויאמר הנחש אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מפל עץ הגן, וקודשא בריך הוא לא אמר, אלא מפל עץ הגן אכל תאכל, דאיהו לא מני ליה דלא למיכל אלא מעץ הדעת טוב ורע, דאיהו ערובביא דטוב ורע, אילנא דשקרא, חד פלב וחד פפה, לביה מלי שקרא, ופתי בפומיה במלין דקשוט.

וחויא בישא אעבר הקא על לא תענה ברעך עד שקר (שמות כ יג), ועל לא תרצח, ועל לא תנאף, ועל לא תגנב, ולא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא, על לא תענה ברעך דסהיד שקרא דאמר (אף כי אמר אלהים לא תאכלו מפל עץ הגן ועל לא תגנב דגנב דעת חיה כגונא דא דאמר אף

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵּר אֱהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ

א
תשרי- חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ